

Hraběnka z Mareilles.

.... Román ....

NAPSAL CHARLES MEROUVEL.

XX. POSLEDNÍ VÍDINA.

Avi pět set kroků od zřícenin kapličky ponoučil baron zastaviti, načož naradil kočmu, aby na něho čekal.

Sestoupil s kočuru a kráčel lesem jako ve snách.

Byl zdrcen nešťastím Marceliny a zpronevěrou Heleninou, pro jejíž lásku obětoval vše: čas i nyní snad i život. Poznal, že její nikdy nemiloval, že láska její patřila vždy jen Mareillesovi a že vešla do jeho domu chovajíc se srdci jen touhu po pomstě. Do cítila, čeho si přála — opustila jej a odešla k nenáviděnému so-kovi. Odešla; neměl již nad ni moči!

Šel volným krokem, nejistým, zabrán v hrozné myšlence, pěstnou, na jejímž konci čekali její dva muži pod stáletým dubem...

Pohled na nepřátele působil u barona jako svit bíce na k smrti zavaneho, vysileného pískokrevného koně.

Zvedl hrde hlavu a pozdraviv bratry Mareillesy, pravil klidně: "Račte prominouti, že nechci jsem vás čekat; pánovice, ale nestalo se to mojí vůlí. Mámu de-ceru... takfka uvažovala, když jsem šel od ní... ale nyní jsem vám k službám... Máte zbra-ně?"

Hrabě César ukázal na dvě nové pušky, fka, aby si baron vybral, a když tento kývl nedbale hlavou, že jest mu to hostejné, podal mu jednu pušku a dvě pa-trony.

"Máte lékaře?" ptal se bývalý důstojník barona.

"K čemu? Což nemá skončiti souboj smrti jednoho z nás?"

"Budíže!... Připravil jste list, jak bylo smlouveno?"

"Zde jest —" baron podal hra-běti listek, na němž stálo:

"Netušené útrapy čini mi život nesnesitelným — a proto jdu ze světa.

Baron Maxim Raynaud."

"Stáčí to?" ptal se.

"Čplně."

"Ponechte si ten listek, pane; společám na vaši čest," řekl baron.

Jan de Mareilles zase napsal na listek:

"Život mne nudí... proto se jej zbavuji! Roman Caverro, markýz d'Aquillas."

"Slibujete, že dostojíte naší mluvě?" ptal se baron Raynaud.

"Slibuji."

"Nechť dopadne souboj jakkoliv?"

"A budou-li mne viníti zřícen-čí, již jsem učinil."

"Proč?"

"Ponevadž neujdu zaslouže-nému trestu."

Slova ta byla pronesena takovým tónem, že šel baronovi mráz po těle...

Hrabě Jan de Mareilles byl svěží a klidný — ba zdál se i veselý. Končecí nádešná hodina od-platy — a měl pevnou víru v bo-ži spravedlnost.

Baron Maxim, zasmušilý a ne-klidný, hleděl upřeně k zemi, ne-vstydne si čarovného jitra.

Oba bratři stiskli si ruce, a mezi tím, co zůstal hrabě Jan, stali pod dubem, doprovodil Cé-sar barona na druhý konec lesa, kde jej zanechal samotna.

Zahvízdil pak na znamení, že mohou nepřátele kráčetí proti sobě.

Baron Maxim, v němž rázem se zase vzbudila láska k životu, po-pošel rychle několik kroků ku- předu a postavil se pak za starý buk, jehož kmou jej skorem úpl-ně kryl. Stál tam chvíli bez hnutí, bedlivě naslouchajíc. Neslyšel nic i kráčel pozorně dále, kryje se stále stromovím, když náhle spatřil hraběte Jana, stojícího u slabého buku, který mu neposky-toval žádné ochrany.

Maxim zvedl chladnokrevně pušku.

Jan de Mareilles stál bez hnutí jako socha z kamene.

Zavzněla rána. V první chvíli baron neviděl než kouř, a když pak dal druhý náboj do ráčnice a podřel ostří k buku, neviděl svého soka... zrušil... Snad ležel mrtve pod stromem?

Barona zmocnila se divoká ra-dost. Zabíjí hraběte Jana, zradil nenáviděného soka... a čest jeho nebudě zhanobena, neboť důvě-roval slepě hraběti, který mu dal čestné slovo, že nie nezradí!

ostrážností dívocha schovil

se baron k zemi a leal po čtyrech ke kapličce, kde bylo snadno se-skryti za zborovným pilířem, a kdy-mohl vyčkat, co se dále bude-díti.

Nepřijel hrabě, zasedla jej první dobře nřitná kulka... V okamžiku tom zabil baron u dveří kapličky stín, pláče se mezi duby po zemi... i namířil a druhá rána zahookla.

Stín klel k zemi... Maxim Raynaud obrátil se k svěmu sokovi, jež povyžoval za mrtva, když náhle strnul jako ochromený.

Jan de Mareilles vzprávil se před ním v celé své výši s vítěz-ným usměvem na rtech...

První rána nepřítelova, kteráž se šťastnou náhodou ubínil, pro-třla jeho kloboukem, a druhé se vyhnul rychlým pádem do příko-pu, přes nějž se právě pňhřil za ne-přítelom.

Jan de Mareilles stál chvíli bez hnutí; ně vřily mu hlavou city nenávisti a odporu, nemohl se přece odvíziti k ráně po bez-branném.

Baron couval před váhajem až ke zdi kapličky, pod jejímž sborovným sklepem stála hra-běnka Helena — na smrt bléda.

Maxim Raynaud nímódek krá-čel k ní, když náhle zakopí a slyševu se k zemi, zvedl z trávy revolver, který mu večera Assun-to vyrazil, když po něm hodil lassem.

Baron shledal, že jest revolver ještě nabířý, a diabolská radost zmocnila se jeho duše... nebelel se smrti, když schvátí s sebou do hrobu hraběnku!

Přistoupil k ní, pravil hlasem, v němž se ohvěla nenávist:

"Ty's mne tedy zradila a za-prodala. Klamala's mne, nenávi-děla's mne a milovala jsi jiného! Nuže, již nevíš tolo svého mi-lačka! Zemřeme spolu!"

Hraběnka, která po noci pro-bědě v hrozné úzkosti, vyběhla přede dnem z domu bez vědomí obou bratrů a dostala se po stopě kočáru až k lesu, kde měl se ko-nati děsný souboj, hleděla na ha-rona s neskonalým opovržením.

"Dvojnásobný vrah!" šeptala. Myslíla, že je Jan mrtvev, a ne-dbala již o život.

Ale náhle sebou trhla a ne-výslovná radost zazářila na její tváři; baron to zpozoroval a obrá-til hlavu.

V tom zablesklo se mu před očima, a kule, vyřícená z bez-prstřední blízkosti, protřla mu tělem.

Klel k zemi, jako by zasažen bláskem.

Hrabě Jan ani nepozvedl zbra-ň. Při pohledu na milovanou ženu, proti níž baron obrátil smrtící zbraň, zůstal státi zkamenělý hrůzou, neboť oči se tak ne-stašně u věhodu kapličky, že by byl zastřelil i Helenu, kdyby byl stýřel po baronovi.

Přšel sem se smířlivou duší — chtěl usetřiti bezbranného nepří-telce. Vzpomněl si na svoji de-cerku a na pohnutí baronovo, když se zmínil o své umírající dceři Marcelle.

Byl by snad vše odpustil... ale když viděl, že zvedá Raynaud re-volver proti zbrojované Heleně, vykypěla mu krev novým vzte-kem a nevyšlovná úzkost zmoc-nila se jeho duše.

Když pak klel baron k zemi a Helena byla zachráněna, vykřikl radostně a běžel k ní.

V tom seskočil s nejvyšší zdi kapličky, odkud bylo lze přehled-nouti celý lesík, muž, jenž sledo-val souboj obou panů s nevyšlo-vnou úzkostí, a drže revolver v ruce, spěchal k baronovi, který ležel bez hnutí.

Byl to la Brèche! "Zemři, lotře, pojdi!" pravil sklaně se nad mrtvácím. "Ale dříve na mne ještě pohédni — jsem Toussaint Vardon a zovu se pomsta. Sloužím těm, kteréž mi lůží, a tebe vřazím; poněvadž tě nevidím!"

Helena vřhla se do Janovy ná-ruce. Vroněně ji objal a poklekl pak u barona.

"Jesté žije?" pravil vřavaje. "Nyni již není nepřítel — jest ra-něný."

Obrátí se i Toussaintovi, stiskl mu vřele ruku, neboť je-dine on zachránil Helenu.

Cesar napsal několik slov a dal listek kočmu Raynaudovu, Pak čekal, až se kočar vrátil z la Va-renne; lékařem, který přehvířal od lože dceřina, aby pomohl ote-řovat slepě hraběti, který mu dal čestné slovo, že nie nezradí!

Po prohlídce raněného krouřil povážlivě hlavou; kule vnikla do prsou mezi druhé a třetí žebro,

zranila plíce a proletěla pak zády pod pravou lopatkou.

Revolver ležel vedle křehovité sestřeno pravé ruky.

Když vyřekl doktor barona po dlouhém namáhání opět k životu, ptal se Raynaud slabým hlasem: "Mohu být dopraven domů?"

S největší pozorností a pečl byl odvážen Maxim do la Varenne — ale nálezil se v bezvědomí a stáv jeho i desná horečka jeho deery byly tak povážlivy, že do-ktor byl nucen telegrafovatí pro profesora do Paríže.

Když přijel prosulý vřator k večeru do la Varenne, ptal se ne-přívě, jak se vše stálo.

Kristian ukázal mu listek, kte-rý stýřil César Maximovi do kap-sy, a na němž bylo psáno:

"Netušené útrapy čini mi život nesnesitelným a proto jdu ze světa."

Professor sevřel rty, podíval se upřeně na markýze de Parsay, a ukazuje na ránu baronovu, pra-vil:

"Všecko jest možno... ale toto ne... Co hroznyh tajemství skry-tá se často v takových nádherných komnatách?"

"Jest nádeje?" ptal se Kris-tian.

"Jako všude, kde jest ještě ži-vot... Ale jest to vážné, velice vážné. Buď bude baron zitra ráno mrtvev, anebo vyskytne se nádeje na jeho záchranu..."

Hromová rána, již se Marcelle Raynaudova stále dšila, smušla se na zámek la Varenne!

Ve chvíli, kdy přijel profesor z Paríže do la Varenne, stál před zámkem v Roissy veliký pohodný kočar, do něhož pomahal hrabě Jan de Mareilles hraběnku Hele-ně, své dceři Gabrielle, Zuzáně a oběma hezkým mladátkám.

"Přijede-li za námi?" ptala se mladá paní.

"Zitra."

Do kočaru vsedl také Atanaso Besnou s listinami v rukou.

"Za několik dní smíte užiti zá-písku dle své libosti," pravil mu Jan de Mareilles.

"Společám se na to, že Pido-ux i Guillard budou vydáni soudu," odpověděl zapisovatel.

"Toť vše Cesarova," řekl Jan vyhlávev. "Ostatně není nám již už ani třeba. Co vy o tom soudíte?"

"Nepotřebuji již, zde mám vše, čeho potřebuji!" zvolal Bes-nou vítězně, třímaje nad hlavou své listiny.

V sedmi hodin byla hraběnka v Paríži, kde vsedla do vlaku, je-doucího do Nantes a Saint Na-zaire.

V Mansu rozloučila se s vřá-tným Besnouem, který pravil:

"Nyni již nesehají hraběti Ja-novi k úplnému stěsti než vlasti; ale buďte bez starostí, i ta bude mu navráčena!"

XVI. OTEC A SYN.

Pido-ux a Straub měli ve svém vězení dosti času k přemýšlení, ale divnýj Fulgence marně si lámal hlavu; nepřeházela mu spásna myšlenka... Cítil, že nemu-doufati v milosrdenství obou bratrů — byl si vědom svých hří-chu — ale při své zvrhlosti byl také statečný a odvážný a chtěl bojovati až do poslední chvíle o život a svobodu!

Od chvíle, co byl sem přivezen, zůstaly okénice zamčeny, a Straub slyšel stále pravidelné kroky stráže v chodbě.

Pokoj, v němž byli uvězněni, byl nad míru skvělostí zařizen — a na bohatě upraveném stole stá-ly nejvýbrannější pokrmy a vína.

Pido-ux byl úplně zdrcen, seděl všecek zoufalý v křesle a zakry-val si dlaněmi ubledlou tvář; i Straub udělo — nevyklá samota strašně jej tížila.

Proseděti tak hrozný, nekoneč-ně dlouhý den, i není divu, že Straub spokojně si oddech, když se konečně o deváté večer otevře-ly dveře a vesel do pokoje hrabě César de Mareilles.

"Kdy se vám konečně zlíbí pro-pustiti nás na svobodu," ptal se Straub nedokavě a usněně, hledě-dře do zasmušilé tváře Cesarovy.

"Zadržte, zde nás proti všemu právu, však budete skládati za-těto neslušnosti néty. Stala se i krádež, a již také musíte skládati útrapy..."

"Jaka krádež?" ptal se nedbale hrabě.

"Muj oostovní vak, můj th-mok..."

"Byly tam cenné věci?"

"Vělo cenné?"

"Neviděl jsem o tom, budou vám vráceny."

Zavymil, a když objevil se Fer-noch, naradil mu, aby přinesl za-vazdla.

Na tváři Guillardově objevil se spokojený usměv.

"Vidím, že přicházíte k roz-umu," pravil, prohlížeje zavazd-la, která černoš přinesl. "Vše jest v pořádku — nie nesechť."

"Nejsme zloději," řekl Cesar klidně. "Ale čas miji a ja přišel k vám s posláním. Máte-li ještě, co byste chtěl zařaditi, řekněte to... smud poslední chvíli."

"Co pravíte?" zvolal Pido-ux a vyskočil rovným nohama s po-bovky, na níž byl ležel.

"Rozuměl jste?"

"Rozuměl, ale..."

"Co myslíte s tou poslední vůlí?" ptal se usměpavě Straub.

"Máte smud přátel, příbuzne, jimž chcete něco darovati, odká-zati?"

"Po mě smrti?"

"Ano, po své smrti?"

"Zde jest můj dědic," řekl Straub, ukazujíc na Pido-uxa.

"Dědic?"

"Dědic?"

"Toť vám musím říci, abyste na něho nepočítal," děl Cesar.

"Proč ne?"

"Protože zemřete nejpošpě spolu!"

"Jste tím jist?"

"Čplně."

"Nechte již těch žertů, pane!" pravil Straub rohodně.

"Již ve svém mladi jsem na lokdy žertoval, a od přírody or-getické jsem to úplně zapomněl. Věřte vám bylo boženo, že jest od-souzen a že budete ještě desic popraven — Do jedemáti hodin večer bude po všem."

Pido-ux se zachvěl, ale Straub se ptal s opovržením:

"Nechte byste mi snad láska-vo říci, jakého druhu bude ta poprava?"

"K čemu? Vře z vlastních zkusenosti, že si bohdy sám vše zapamatuji a dovořiti — ovšem, kdy se všetu nebo nemu oběti. Po-koj, jeste byli chudí, mudišti, je-ko nás vy... nyní jsme bohdy jako baron, který vás podplatil, a je-dnámé jako jednatel — Musím vám ostatně říci, že jest baron Raynaud."

"Mrtvev?"

"Ne, ještě žije, ale má kuli v prsou, dnes ráno... Jest potre-ba a nyní jest ráda na vás. Hra-bě De Mareilles prokazal tomu člověku čest, že se s ním bí-... ale na kšesti měl baron více ne-přátel... Vam takovou čest ne-prokáže nikdo... Poslaní mě jest vykonáno... odehazím."

"Smířte se nad námi, pane!" zavpěl Pido-ux a klel před Cesarem na kolena.

"Mily toliko za sebe, sketo!" zvolal Straub s opovržením. Mo-hu mluvíti s hrabětem Janem de Mareilles, pane?" ptal se Ces-ara.

"Ne, Jan jest příliš vřko-dušný, dal by se snad uprositi, a ja tomu nechci! S bohem!"

"Smilování... milost!" zalkal Pido-ux.

"Měl jsi ty slitování, vrahu bezbranné ženy, utrhaná na cti, zloději, darebaku?"

Když Cesar oděhával, vřhl se Pido-ux do otevřených dveří, ale byl tak prudce odstřelen, že padl zpět k Straubovým nohám.

"Stýdím se za tebe!" pravil Guillard.

"Vy jste vše vymysli, naradil a provedl," odsekl Pido-ux, hroze-mu pěstí. "Vy přivedl jste nás tam, kde nyní jsme... Mareille-ko ve čim dobře, že se mstí!"

"Marné, liché hrozby!"

"Kdo ví!... I vřm se podřilo opatřiti si prostředky k odsouze-ní a poslání do Cayenne..."

"Jsmo ve Francii... budeme se hájiti..."

"A zabijete nás?"

"Jakým způsobem?"

"Mají v ruce moc... a jsou za- jisté tak chytří jako vy!... Mají miliony!... Co zideží jim na palá-či d'Antin nebo na zámku v Bois-sy?... Což aby to zapadli a ne-celí nás ubohéti!..."

Straub se zalekl.

"Jaký nápad!" pravil nejistým hlasem. "Mareillesové jsou čes-tní muži... Nikdy by..."

Straub zakusil — zdálo se mu, že cti podivný dusivý kouř a dehtový zápach...

Nasílně se však vzprávil a jal se prohlížeti listiny, zlato i ban-kovky, které byly ve vaku cestov-ním.

Bylo tam sto tisíc franků!

Takové juení!... Čeho se tedy háti?... Lichých hrozob bratři de Mareilles? Kde pak?... On Straub, nedá se tak snadno zadržeti!"

Když byl zase uložil peníze do kufří, se dvěmi, jimž vnikal dehtový zápach; byly zamčeny a vřadlo za ním upně ticho — ani krok stráže nebylo slyšeti.

Obrátil se k oknu, chtěje o to po-býřiti — ale marně se o to po-koušel; okno vzdorovalo — neda-lo se otevřiti.

Dusivý zápach stával se ne-snesitelnějším — a tu Straub, který byl nad míru důmyslný, vřtěl z kravatky skřovstov, uměle broušený demant. Po neopatrném namáhání poslala se mu vykra-jiti kulatý otvor v obou oknech, jimž vnikl vše svob. vzduch, ale nedostatečně, neboť okna byla za-mřičena nazemena slivými okni-

emi a jen vzlok skulmou a zá-vřkalo do vnřtí trochu světla.

Vřkl vřadlo hraběvo ticho ja-ko v zakletém rámeč.

Straub přistoupil ke stolu, na němž byla připravena večere; ne-měl síce velice chuti k jídlu, ale chtěl se před Pido-uxem zdáti sta-těbným a klidným, i ptal se jako by nedbale:

"Nebudeme jísti?"

"Nebudu!"

"Což myslíte, že jest v řech do brých věrech jed?"

"Možno."

"Děkaži ti, že se myšlí!"

"Esoli ke stolu a dal se čimže do pekny pastřky."

"Jest vřborná! Doposud jsem nepěl lepsi — takové lahodky nepřekřladaj se lidem, které se chtějí sprovoditi na onen svět!"

"Napij se, aspoň vřna pro posilování!"

"Nemám žůžu."

"Měl bych tě nemavíděti pro tvoji slabost, ale mám cti — do-vek nezapře, že jest otrou. Pre-koname tyto urážte čimže a ky-ne nám ještě pekna budoucnost."

"Mysliže?"

"Jsem tím jist... Jakmile bude me na svobode... pustit nás pře-ve mstí!... Pospěšme za hranice, nekam do Svycar nebo Sardínie k nějakému krásnému jezeru... a tam budeme vesel hři s těmito penazi!" pravil, ukazujíc na ve-stovní vak. "Pojd' sem, jež a pij, a nestrážej se tak nesmyslně. Vřno jest vřborné!... Mareilleso-vo nejsou tak zti, jak se stávi!... Proč se vlastně strážuješ? Což neznaš svět a nechápeš, že by se tě nebyl tak vřoněně ujil, kdy by nás nepojilo k sobě nějaké taj-né pouto?... Dal jsem si s tebou dost práce, ale nyní jsi se nepě-klé zachoval; zklamal's mne... Přiznati se jako sprostý hlupak, který se dá zadržeti hrozobou a ohrožiti dilo tak mistřně založe-ne!... Ztratil's odvahu, jakmile se objeví nepřítel! Právě můj bo-juje až do konce, do smrti, a zra-dí-li jej osud, tedy padne bez sla-bosti — rozumíš? Ale prositi o milost, klekati před nepřitelem, ja-ka hamba, jaké pokolení!... Ne-milujeme již o tom... Jen bych rád věděl, kdo by mne chtěl zapokoj-ovati; mine, který vi tolik vřem, tolik tajemství!... Jsem z těch, jež nechá každý rád na pokoj! Zaujmě, Mareillesové budou nad tím kráčet jako havrání nad mrtvolou, ale nikde nás nenaj-de — protože nás ani nebude čhtí-li hledati... Rozumíš?"

"A právě proto, že to Mareille-sové vědí, nepusti nás odtud!" pravil Pido-ux.

Straub se zamlel; důvod ten byl podstatný.

Pido-ux náde vyskočil; bedlivě naslouchaje, sklonil se k zemi — z dolního poschodi bylo slyšeti skřevlastní hvizdání jako když kralí Melusina v komíně, a sla-bounke kotoučky kouře vystupovaly ze skulin mezi parketami.

"Nuže — vříte nyní?" ptal se Pido-ux, jehož tvář byla sná a z jehož očí sršely blesky zášti a vzteku. "Vidíte, jak se nás boji jak nás šetří! Máte plno přátel v urádech a u soudů, zde se roz-hoduje o životě, svobode i blahu jiných osob... Vm o tom, někdy nysliže, že jen sam vše mnto a všemu rozumíte! Mareillesové však mají otevřené oči. Vědí, že byste jim unikl, jakmile byste se odtud dostal, a zase jim něco vy-vedl... Mysli si jako baron Ray-naud, který má dnes kuli v těle, že mli jediné mrtví. Půjčka za oplatku! Nyni se z toho vyplje!"

te, mndři, který se vysmíváte mé zbabělosti! Vytrhejte mnto, od- neste si zlato baronovo a peníze ze staré z Orgèresu! Utočte, nu-že!"

"Musí-li člověk umřiti, mnto děstojně!" pravil Straub s opovr-žením.

"Ale ja nechci křičet Pido-ux zřčeně.

"Synu..."

"Váš syn? Váš sluha?" řval Pido-ux, hroze mu pěstí, vřas o trok!... A ostatně, kdo vi, jeli to pravda! Neznal jsem nežli ma-ku, která zůstala v bide. Vy vzal jste si mnto do služby, poručil jste, abych vykonal spatnou věc — a čim jsem to — bylo mi za to že blaženo, a nyní plati nám nežko- jlný! Zahyneme zde, uendí nás v mžerové díře, slobimel... Dusim se..."

Kouř vnikal podlahou zvolna, ale stále. Pido-ux hōžel k oknu a přitlačil rty k otvorim, které vy-řil Straub do skla.

Straub sedl ke stolu a vypil ty- čimže za sebou dvě velké sklenice vřim; studený vzduch vřstával mu na čelo, neboť v tom vyskočil ja- snt plamenek mezi dřevem a mra-morem, vřoubem krb.

"Nuže, co říkáte nyní?" zvolal Pido-ux pohorřivě hrůzou.

"Nu a kdyže? Co čleat?" ptal se Straub chladně.

"Co čleat? Čel, abyste nnto pomohl z vřbne, do níž jste nnto nřtřil!"

"Co mohou nřtřiti? Ja klidně zůstanu zde!"

"Pomozte mi přece!" křičel Pi-doux, dšuo plamenky, které vy-škakovaly ze stěrbiny podlahy.

"Co by to pomohlo?"

Klid Straubov vzrušil zoufale ho Pido-uxa tou měrou, že zvedl nnto na svého otro.

"Budu!" pravil starý bez po-hnutí. "Vřkoněj otevřezdu!"

Jest to nepřehrožný zřvřim — smud jediny, který bych nikdy nebyl spochal!"

Nnto vypadl Pido-uxovi z ruky. Plameny se stále šířily. Pido-ux hōžel nábytek na dvěre sillon, již dodával zoufalost, ale dvěre byly z pevné duboviny a zavory z oce-ly; vzdorovaly všemu úrazám.

Pido-ux tloukl jako šílený i do skla v oknech a volal zoufale o pomoc. Ale venku vřadlo hrabě-vo ticho.

Náde ozval se před zámkem přeršný vykřik: "Hofí!" a rudy sloup plamenů vřstával se z dole-šich okon nádherného zámku, o-běhovaného oim.

Pozár, dovedenou rukou přípra-veny, který se již dráhaou doba-řil v salonech, jepeh okénice byly pevně uzavřeny, vypukl ko- necně ohromnou silou — a po- něme byla dteřka!

Hrabě Cesar jednal dle přesné- ho svého vypořtu; rozosel ze zámku za různých zámček ve-škeré mnto spolehlivé služebno- oty a zůstal jen s třmi, o jejichž odanosti byl přesvědčen Assun-to a s Brochem.

Jan de Mareilles, děje dona César Caverro, obětoval pomstě nádhery zámek! Pomstě ukr- tne, ale spravedlivě!

Když Toussaint Vardon vy-řkl před zámkem "Hofí!" vřbe-řilo služebnictvo z kuchyně, kde klidně večerelo.

Hrabě Cesar a jeho bratři při-řkápili z parku, kde se byli pro- cházeli, a hleděti zřšeně na za-mek, který byl v moji plamenn.

Pomstě nebyla možná — vřle-řti tu nebyla by ani řeka uhasila — a nikdo nebylo vody.

Otvřen o strom, hledel hrabě Jan jako zřtřelý na poslední vý-řev dramatu, které počalo v Ma-reilles.

V tom dořekl k jeho sluchu dě- sný vykřik, podobající se zavřim dvoke selmy.

Zachvěl se, a pravil nejistým hlasem k Cesarovi:

"Toť hrozne!... Musíme je za- chraniti!"

"Zachraniti je — a jak?" ptal se Assunto, stojel vedle bratru.

"Smud nasaditi vlastní život pro ty lotry?"

"A což tve odsouzení? Sedm let v Cayenne?" šeptal Cesar hra- trovi do ucha.

"Nech mnto, brání se Jan, jest to hrozne... nemáme práva..."

"A oni je mnto?... Jen vzpomeň o jsmo vřtřpedi!"

"Budme milosrdni..."

"A což sňatek tve ženy s Ray-naudem?..."

Jan de Mareilles vřhála... Při- tle vzpomeno, vzpřněla se na krov, ale dlouho se přece neroz- pokoval.

"Nepomozte-li mi," pravil, "půjdu sám."

"Jest již pozdě!" řekl Cesar chladně, ukazujíc na horící zámek.

Střopy prvního patra řitly se přívěs s pešným lomozem do prázemí — Bylo po všem!

Záře, šířil se po celom okoli, osvěřtila i okna pokoje, v němž v la Varenne ležel baron Raynaud na mrtví posteli.

Když přikvapili hasiči se všech stran, neměli již co dělati, neboť hořelo již jen mezi hořými zdi.

Zámek nebyl pořistěn a nikolo tužiz nenapadlo, že mohl mnti po- žár jinou příčinu nežli pouhou neopatrností.

Pido-ux a Straub neměli rodi-ny — nikdo je tedy nepostradal a nepatřal po něh — a po ně- kolika nedělich mli přátelové již podstatně dšvody k doměno, že zmizeli dobrovolně.

Hroed po požaru opustili mš- tose hrůzy — a Jan de Mareilles čil markýz d'Aquillas zanechal tam jen dva strážce zřícenin a spoustleho parku.

V Paríži odevzdal palác do a- charyni hodného domovnyka Cha- vignagnata a odjel do Nantesu, kde čekaly jej Helena a Gabrielle, s nimiž pak vřtoupil v Saint Nazaire na lod' "Paragony."

Mimo oba bratry, la Brèche a Assunta, neviděl nikdo o hro- zném skonu Strauba a Pido-uxa.

Ráno, než odjel do Nantesu, šel se la Brèche rozloučiti se s vy- m přáteli do lesní chaty.

Melina Rivardardová, klidna, ja- ka by se nebylo, nie přitřdilo, chystala sňdání; Simon, čelo máje opřeno o dlaně, seděl v kr- bu, ponouřen v libuboké myšlence.

"Jdu se s vami rozloučiti — od- jedem!" pravil la Brèche. "Již- nás zde nie nezdružuje."

"Pravda," přysvěřil Simon, "dost jste toho vykonal. Baron má duši na jazyku, a lidé praví, že selmka také dodělavá."

"Nemůžeme o tom..." zvolal Toussaint prudě.

"Jak ti líbo," odmlněl Simon hostejně. "Zapadli jste zámek?"

"Oběti vznikl sám... nevíme, jak se to stálo... Později si více o tom povíme... nyní mnto sně va- do jini vře... Pojedete s námi?"

"Skutečně tomu chcete?" ptala se Melina dšvřtivě.

"Kolik by mnto to?"

"Matka by zde zůstala?"

"Již jsem řekl, že se o ni po- staráme; mnto se přestěhovati do našeho domku u zámku... v Roissy nebudě nikdo bydleti. Po- božili se do starého zřvku nějaká okna, nikdo ji nie mēkne — a zde ma něco pro domi vydání — do- dal, podávaje staré ženě šíp na 1800 franků."

"O, toť příliš, příliš mnoho!" zvolala překvapěna.

"Hofte, když dávají —" pravil Vardon. "A což ty, Simone?"

"Simon přijde, budu-li čhtiti," zvolala Rimanka. "Tam dole bu- de z nělo jiný člověk."

"A čehož?" ptal se la Brèche.

"Ano, neboť ty tomu chceš Toussainte," řekla Melina a po- hnutím a ni nezvřkly. "I ze mnto stane se snad jiná žena... jest to snadně, mnto člověk vše- lo dosti... vřidíš?"

Vardon ji stiskl ruku.

"